

Maginumsgrændsen for, hvad Staten kunde komme til at yde, naar en Lov som denne var bleven vedtagen. Det er kun den finansielle Side af Sagen, som vedrører mig paa den Plads, hvor jeg nu staar. De øvrige Bestemmelser i Loven, som ikke have nogen enten direkte eller indirekte Betydning for Statskassen, skal jeg ganske rolig lade ligge, men jeg tror, at jeg vilde have svigtet min Pligt som Finansminister, naar jeg ikke bestemt havde fremsat det Forlangende at faae meddeelt, hvilke Byrder man har tænkt sig at ville paaføre Statskassen, før man forlanger, at Regjeringen eller i alt Fald at Finansministeren skal yde en Lov som denne sin Medvirkning.

Ordføreren (A. H. Nielsen): Med de høitærede Ministres Svar kan jeg, hvad Klarheden angaar, være fuldkommen tilfreds; der mangler Intet i Klarhed; derimod er det noget anderledes, naar jeg ser hen til Indholdet af Svaret. Jeg skal da først vende mig til den høitærede Finansminister. Han sagde først, at, naar Regjeringen fremkom med Forslag af den Art, vilde den selvfølgelig i Motiverne have fremsat en Beregning, som viste, hvor store Udgifterne vilde blive; men det Samme maatte man kunne forlange af et Udvalg. Jeg tror nu ikke, at den høitærede Finansminister har Ret i denne Betragtning, og jeg tror heller ikke, at ret mange Medlemmer vilde give ham Ret deri. Den høitærede Finansminister veed meget godt, at et Udvalgs Medlemmer i Reglen have Andet at bestille end at varetage en eneste Sag; men selv om de ikke havde Andet at varetage, hvor ulige ere Forholdene da ikke for Udvalget og saa for Ministeriet, som har Hjælp af Embedsmænd og har Beregninger til sin Raadighed, og som blot behøver at sige: Kom, saa kommer det. Jeg tror ikke, at der kan paaligge et Udvalg de Forpligtelser, som der kan paaligge en Regjering. Den høitærede Finansminister sagde endvidere, at Alt i Lovforslaget her var ubegrændset. Han nævnte saaledes, at der ifølge § 2 kunde udskrives uden Begrændsning, idet der kunde fordres saa Meget af Statskassen som det, der indkommer efter Post 1, 3 og 7. Formelt har den høitærede Minister naturligvis Ret; men tror den høitærede Minister, at private Gaver vilde indstrømme saa rigelig, at der virkelig i den Henseende kan blive Fare for Statskassen, saa tror jeg ikke, at han har det Kjendskab til Folket, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (S. Winther) mente, at Ministeriet havde; men frygter den høitærede Minister for, at de frivillige Gaver skulde indflyde saa stærkt og rigeligt, at der skulde blive nogen Fare for Statskassen, er der ikke det Alleringeste i Veien for at sætte en Begrændsning. Det blev allerede sagt ifjor, men da yttrede den daværende Indenrigsminister, at han ikke havde lagt nogen Vægt derpaa, og at han i saa Henseende ikke

nærede nogen Frygt; og det maa man vel kunne forlange af det ærede Ministerium, at det har gjort sig bekendt med, hvad der blev forhandlet om denne Sag ifjor, naar det udtaler sig saaledes, som det gjør. Jeg vil sige, at uden Beregning er det ikke, og jeg kan i saa Henseende henvise til en Beregning Side 151 i Betænkningen Tillæg B. fra ifjor, som jeg tidligere har fremsat, og den ærede Minister har ikke med Tal paavist, at det ikke var rigtig; han har ikke paavist, at der var mere end 16,500 Fædre af Arbejderklassen over 60 Aar, og det skal han af gode Grunde lade være at modsigge, thi det kan han ikke. Til det ærede Medlem for Svendborg Amts 4de Valgkreds (Dahlkild), som fremsatte nogle Beregninger, skal jeg ikke tage noget Hensyn; thi de Beregninger, han fremsatte, tørde vel være de løseste, som jeg nogensinde har hørt. De Beregninger, som ere opstillede efter § 2, kunne begrændses, det er der ikke Noget i Veien for, de Beregninger, der ere opstillede efter § 3, kunne ligeledes beregnes; man kan godt gaa ud fra, at Alle kunne gaa ind i en Alderdomsforsørgelseskasse; jeg føler mig nu overtydet om, at de ikke ville gjøre det; men har den høitærede Minister den Opfattelse, tror jeg ikke, at hans Kjendskab til Folket er saa meget vel grundet. Den høitærede Minister vender tilbage til, at det Hele var ukontrolleret, men det er ofte nok paavist, at det ikke er Tilfældet, idet der baade gennem Regjeringen er en Revision og en Decision, lige saavel som der ogsaa i Thinget og Finansudvalget er Mange, der have Kjendskab til de enkelte Egne med Hensyn til disse Ting, saa at det nok vil komme frem, hvis en enkelt Kommune eller et Understøttelsesraad misbruger sin Ret; derom er der ingen Tvivl. Det hører imidlertid til de Punkter, som jeg for mit Vedkommende har erklæret mig villig til at ændre noget, idet jeg har sagt, at man kunde gjøre det mere virkfont ved at stærpe Betingelserne. Hvis der derfor ikke var mere i veien fra Ministeriets Side, blev man nok enig, men Sagen er den, at man er imod Principet. Det er det, der er i Veien, og det erklærede det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev) ogsaa, at han virkelig var. Kunde man virkelig tro, at samtlige Individuer af dem, der skulde understøttes, vare saa forudsæende, naar man satte Betingelserne til 3 Aar, og forlangte større Beløb, for mig gerne, naar man blot ikke gaar altsor høit. Kunde man virkelig tro, at den fattige Arbejderbefolkning er saaledes, at den vil gjøre det, tror jeg, man tager meget feil. Kommer iøvrigt den Dag, da den er saa god, at den vil gjøre det, holder jeg mig overbevist om, at der heller ingen Fare er ved, at største Delen af Byrden underedes netop af Understøttelseskasjerne. Den høitærede Finansminister, som sagde, at Udgifterne ogsaa vilde være større, end den nuværende Fattigbyrde medfører, var i saa Henseende ikke ganske fri for ikke at gaa til